

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Artic. I. Infans Jesus nutritus & educatus est juxta apparentiam, more
aliorum infantium.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

gumentum, quod omnes audire desiderabant tantò ardentius, quantò expectabant certius, declaranda fore ab ipsis plura abscondita mysteria, & explorata paucissimis arcana. Carpopho-

rus specialiter circa hoc requisitus, nullamque intermittens obsequendi occasionem, ex congenitâ sibi benevolentia, ita fari cœpit.

ARGUMENTUM.

Infans JESUS nutritus & educatus est juxta apparentiam, more aliorum infantium.

ARTICULUS I.

DEus produxit Adam majorem: erat is triginta jam annorum à primo die vitæ suæ. **SI** dicerem vobis, quod protoparens noster Adam habuerit jam triginta annos à primo die, quo incepit vivere, crederetis me dicere vobis rem ridiculam. Quomodo enim numerare jam poterat triginta annos, cum non numeraverit adhuc nisi primum vitæ suæ diem? Nihilominus dicerem vobis rem verissimam; Siquidem cum Conditor ipsius creaverit ipsum in statu hominis perfecti, & tali, quem via naturali acquirere potuisset in ætate annorum triginta, dispensavit cum ipso in ætate faciendo ipsum majorem, & conferendo illi statum, in quo possidere posset bonum suum, quod erat totius mundi imperium, à primo momento vitæ suæ.

Jesus Christus perfectus in utero Matris suæ.

Eadem ratione, si loquendo de Adam secundo, Jesu Christo, vobis dicerem, ipsum esse Infantem, qui nunquam fuerit infans, sed qui fuerit Vir perfectus

non solum à primo Nativitatis suæ die, sed dum conclusus adhuc erat in utero Virginali Sanctissimæ Matris suæ, crederetis fortassis, me loqui contra sanam mentem, hocque esse impossibile; nihilominus est veritas tam constans, ut nunquam fuerit hæreticus, qui dubitaverit de illâ: quod ut facilius comprehendas, tres distinguendæ sunt substantiæ in Christo Jesu, ipsius divinitas, ipsius anima, ipsius corpus.

Secundùm divinitatem suam nunquam fuit infans, licet sit Filius unicus divini Patris sui, quia nunquam incepit vivere: Verùm quidem est, ipsum habere originem, sed non habet initium; verùm est, ipsum esse ab alio, sed ejusdem cum Patre est ætatis, qui dedit ipsi esse. Nunquam is crevit, nunquam augmentum perfectionis acquisivit cum ætate, cum ipse nascatur
Deus

Deus infinita ratione perfectus: ab æterno instanti divinæ generationis suæ, non est major ætate nunc, quam fuerit in illo momento, & unquam deinceps erit; tam est juvenis, ut aliud non faciat, quam quod actualiter nascatur; nihilominus tam est antiquus, ut nihil antiquius sit ipso, nequidem pater ipsius æternus. Verum igitur est, ipsam secundum divinitatem suam, nunquam fuisse infantem.

Secundum animam suam est natus æquè perfectus, sicut jam est.

Secundum animam suam, verum est, quod inceperit esse in momento, quo conceptus fuit in utero Matris suæ Virginis. Sed in primo instanti, quo ipsius anima fuit creata ab Omnipotenti manu Dei, ubi contribuit & ipse cum Patre & Spiritu Sancto, ipsa tam fuit perfecta, quam modo sit: Erat jam tunc ditata pleno rationis usu; in instanti fuit etiam tota repleta gratiis, adhuc illustrata cognitionibus supernaturalibus (& etiam naturalibus, quæ non dependebant ab organis corporis) tota insuper virtutibus dives, tota accensa perfectissimo amore Dei, possidens jam ipsam visionem beatificam essentia Dei; Et unico verbo, tam perfecta in omnibus, quam sit in presenti. Affirmari ergo non potest, ipsum unquam fuisse infantem secundum animam, eoquod vir fuerit perfectus, antequam natus, juxta

hæc verba Vatis: *Famina circumdabis virum.* Nunquam crevit, nunquam augmentum perfectionis sumpsit secundum animam nunquam in his aliquid de novo acquisivit ex crescentibus annis.

Sed secundum corpus suum verum est, quod fuerit infans, & totus similis aliis infantibus; Et in hoc elucet admirabilis, quam fertur in nos, dilectio. Jucundum est videre hoc Verbum æternum quod tam est potens, ut in momento producere posset centies millenos mundos omnimodâ perfectione ex cultos è sinu nihili, & videre eum illo magnam hanc animam, quæ sola majori pollebat intelligentiâ & potestate, quam omnes Angeli, & ceteræ omnes animæ hominum: Videre hoc Verbum Omnipotens Patris & nobilem hanc animam simul conjuncta in parvo hoc corpore humano, cui in instanti conferre poterant omnem magnitudinem, omnemque perfectionem, quam habere poterat cum tractu annorum, quæque nihilominus illud relinquebant & tolerabant in suâ parvitate, eoquod Verbum æternum, cum eo nomine factum sit caro, ut assumeret in se omnes naturæ nostræ infirmitates, & anima patienter expectare voluerint lentum & imperceptibilem naturæ progressum; permittendo formari paulatim

Jer. 31. v. 22.

Jesus Christus secundum corpus suum natus est parvus & debilis velut omnes alii infantes,

Jesus Christus portare in se voluit omnes infirmitates aliorum infantium.

Rr

latim

latim parvum hoc Corpus, quod ideo captivum retinebant in utero Matris suæ, usque ad tempus, quo congruam obtinuerit ad exeundum magnitudinem. Exin, cum natum esset, concesserunt ad huc necessarium naturæ tempus, ad impertiendum ipsi insensibiliter incrementum, quin darent plus virium corpori ad perficiendam conformitatem membrorum; nec plus facultatis linguæ, ad enuntianda verba, nec plus firmitatis ac roboris pedibus ad efformandos gressus; nec plus virtutis brachiis & manibus ad operandum, quàm si fuisset simplex infans sicut omnes alii. O Deus! quanta subjectio sapientiæ infinitæ, dum submittere se voluit imbecillitatibus, gressibus imperfectis & balbutiis infantum! O Verbum æternum! Verbum adorandum! eloquentia infinitâ ratione sublimis Dei Patris tui! ad quæ & quanta demittis te ex amore erga me!

Infans Jesus habitus fuit in suâ tenerâ ætate sicut alii infantes.

Verum an opus fuit, quærebatur una ex illustribus his sceminis, ut, cum esset Deus Omnipotens, tam abundanter omnem enuntians naturam, ipsemet redigeretur eò, ut lac exurgeret e sinu Matris suæ? an opus fuit præbere ipsi pulmenta, instruere illi mensam, recreare illum mille blandimentis, & denique omnes alias ipsi impendere curas,

quas impendimus nostris infantibus nondum præditis usu rationis? An sapientia infinita indigebat his omnibus? vel potius an admittere poterat parvula hæc oblectamenta, quæ admitteret nemo perfectioris ætatis.

Dubio procul, respondit Carpophorus: Nam cum eo nomine suspenderit Omnipotentiam divinitatis suæ, & omnes animæ suæ prærogativas, ut relinqueret naturam corporalem in eadem conditione, cui subduntur infantes alii, videbantur in ipso eadem innocentes puerilitates, quæ parvæ huic communes sunt ætati. Verùm actiones hæc erant sapientiæ perfectissimæ, utpote directæ à magnâ hæc intelligentiâ, quæ infallibilis omnium rerum naturalium est regula; tum etiam, quia Humanitas Sanctissima, cum infinitâ ratione absuerit à peccato, & omni imperfectione cum peccato connexionem habente, facere nihil poterat, nisi quod esset perfectum in statu suo.

Hinc sanctissima Virgo Mater ipsius, quæ divini hujus Infantis noverat dignitatem, exhibuit illi omnia, quæ perfectissimam decent Matrem, obsequia cum omni affectu, omnique fidelitate, quæ tali congruebant matri, tali debebantur Filio. Ne credas, imitari ipsum voluisse immitium illarum matrum abusu,

Beatissima Virgo lactavit ipsamet Infantem Jesum.

sum, quas Juris Consulti solummodo semi Matres appellant, quæ suos lactandi filios curam & onus imponunt aliis. O Deus! quam procul abfuit, ut sustineret adorandum suum Filium vel unicam sumere guttam lactis alterius, quam illud uberum suorum. Siquidem sicut ipsa sola totam subministravit materiam formando pretioso ipsius corpori, ita suppeditare quoque voluit è purissimis suis uberibus & regione cordis sui, necessarium omne alimentum, ad nutriendum ipsum in tenellâ ætate suâ. Sanctus Bonaventura tenet, figuram & quali Prophetiam hujus veritatis fuisse, quod Moyses adhuc infans, cum exemptus fuisset à submersionis periculo à Pharaonis filiâ, nunquam sumere nec fugere voluerit lac ex uberibus fœminæ alterius Ægyptiacæ, sed opus fuerit nationis suæ inquirere nutricem, quam providentia divina esse voluit propriam ipsius Matrem, ita ut nulla alia lactandi ipsum potita fuerit facultate & prerogativa. Hoc non est, quod omnia entia à creatore usque ad creaturas, aspiciendo divinum hunc Infantem, velut centrum felicitatis suæ, velutque gloriam totius universi, non contribuerint, unumquodque pro modulo suo, ad suppeditandum sua ipsi alimenta, sicut

tota aliqua ditio exhaurit se pro sui principis gloriâ. Sed ut intelligamus, qua ratione & velle hic vos vestras attollere cogitationes, ad considerandum prodigium quoddam, quod nemo fere intuetur. Advertendum est, Jesum Christum nihil habere à seipso, & omnia, quæ habet recepisse ab alio ipsumque etiam non conservare id, quod habet in seipso, eoquod nutriatur & sustentetur à quodam alio. Si aspicias ipsius divinitatem, recipit hanc à Deo Patre suo; opus est etiam, eundem Patrem suum nutrire hanc continuo, communicando ipsi propriam suam substantiam per emanationem semper actualem, quæ nunquam interrumpatur; Et si per impossibile unico suspenderetur momento, unigenitus hic Filius non viveret amplius secundum divinitatem suam. Si intueris sanctissimam ipsius animam, quam accepit à Deo per creationem, non habet ipsa vitam supernaturalem, gratias, cognitiones, perfectiones & sanctitatem, nisi quas accepit à Spiritu Sancto; Opus est etiam, eundem Spiritum Sanctum nutrire semper in illâ cœlestem hanc & pretiosam vitam, quam ipsi communicavit, per continuam nunquam intermissam influentiam, & si per impossibile vel unico duntaxat suspenderet hanc

Jesus Christus semper est productus & nutritus ab alio secundum se totum.

Rr 2 mo-

S. Bonavent.

lima
sta-
amet
em JE

momento, perderet mox excellentem hanc vitam. Si attendas sacratissimum ipsius Corpus, accepit hoc totum integrum à Sanctissimâ sua Matre, & dependet ab illâ, quantum spectat ad conservationem & nutritionem esse hujus corporalis. Ipsa est sola, quæ formavit illud in purissimo suo sinu, absque subsidio alicujus patris humani; ipsa est etiam, quæ portavit ipsum brachiis suis versus regionem cordis sui, quam majori amore, quàm proprium suam lac, effudit in ipsum. Quævis, quis contribuerit ad nutritionem Infantis JESU? Vide DEum Patrem, & Spiritum Sanctum, & Beatissimam Virginem, tres fontes nobilissimos tum essentia, tum nutritionis ipsius: DEus Pater dedit & nutriti ipsi suam Deitatem; Spiritus Sanctus dedit & nutriti ipsi suam animam; Sanctissima Virgo dedit & nutriti ipsi suum Corpus. Quam magnifica est mensa tua Domine, & quàm lauta sunt tua fercula? quàm plenæ deliciis tuæ dapes?

Sanctissima
Virgo dedit
primò lac
suum; deinde
S. Joseph la-
bores suos
pro nutriendo
Infante JESU.

Verum est, quòd postquam amotus est ab uberibus, Beatissimus Josephus fuerit confors gloriæ cum Sanctissimâ Virgine, ut assumeretur ad sublime hoc munus, nutriendi unigenitum Filium DEI: Non parum contribuit ad hoc compluribus annis labore manuum suarum.

O magne Sancte! quantus tibi honor, quo concitentur ad invidiam Angeli! sed quanta admiratio animæ tuæ, dum panem suppeditas ei, qui providentiâ suâ nutrit totum universum! quando videbas crescere paulatim hoc Corpus, quod debebat esse victima pro peccatis totius generis humani; quando advertebas impleri venas ipsius sanguine, quem torrentis in mortem effundere debebat ad diluenda nostra crimina, & salvandas nostras animas; quando collocabas ipsum ad mensam tuam, & alloqui poteris ipsum iisdem verbis, quibus allocutus est ipsum Pater cælestis in Majestate gloriæ: *Sede à dextris meis.* Psal. 109. v. 1.
Veni, mi Fili, sede à latere meo dextro ad mensam meam, tu qui tam lautis excipies me ferculis ad mensam gloriæ tuæ in omnem æternitatem. O DEus! quàm copiosâ dulcedine divinâ replebat cor tuum pro paucillo panis, quem parabas illi manibus tuis!

Sed ut verum fatear, quia omnes creaturæ ingens acceperunt emolumentum ex perfectione magni hujus operis, quod constituerebat omnem ipsarum felicitatem & gloriam, credendum est, omnes conspirasse ad suppeditandum illi, quod habebant in thesauris suis exquisitissimum, directas ita & ad hoc instituit.

Omnes creaturæ servantur
Infanti Christo JESU.

stitutus à magnâ manu providentiæ DEI, quæ exstimulavit illas omnes, beatas sede existimantes & omni ex parte consecratis si quidquam ex parte suâ contribuissent, quod ipsi poterat esse emolumento. Beata sidera; quæ effudistis in illum vestras maximè benignas influentias! Beate sol, qui lucis tuæ radios, usque ad ipsius evibrâsti oculos! Beata terra, quæ portâsti ipsum sapius, quàm ipsa Sanctissima Virgo, quàm Sanctus Josephus, quàm quævis alia ex omnibus creaturis! Beate aër, qui solus positus es præ-

rogativâ tam sapè ingrediendi in ipsius pectus, & tangendi ipsius cor, ad afferendum ipsi necessarium refrigerium! Beatæ tandem omnes creaturæ, hoc insignitæ favore, ut inservire potuerint in aliquo necessitatibus Creatoris sui!

Posthæc Carpophorus conversus ad bonum nostrum Ecclesiasticum, quem magis se versatum credebat in intelligentiâ Sacrarum Scripturarum, proposuit ipsi aliquas quæstiones, vi quarum obstrictus fuit declarare nobis ingentia alia prodigia de Infante JESU, sicut percipietis.

ARGUMENTUM.

Animadversiones quædam particulares circa excellentias Infantis JESU,

ARTICULUS II.

Cum idem omninò sit Spiritus DEI, qui direxit penam Prophetarum veteris Testamenti, & illam Evangelistarum, unde venit, quod non eadem loquantur ratione? Speciosa legenti occurrunt verba in Vate Isaia, exprimentia clarè Nativitatem, Nomen, & etiam alimentationem promissi Messia: *Ecce Virgo concipiet & pariet Filium; vocabitur Emmanuel, butyrum & mel comendet, ut sciat reprobare malum & eligere bonum.* Unde venit, quod Evangelistæ non

usi fuerint eisdem verbis? Unde est, quòd aliud imponatur nomen Infanti, quando octavo circumciditur die? Unde oritur, quòd nulla ab his fiat mentio, quid comederit, sicut annotatum est à Prophetâ! Nonne tibi videtur, omnia hæc fuisse necessaria ad declarandam executionem vaticinii in hoc, quem nos agnoscimus velut Messiam?

Nonne vides, respondit Ecclesiasticus, quòd Prophetæ locuti sint velut Prophetæ, id est in figuris; quodque sub verbis,

Rr 3 quæ

Isa. 7.